

Isten mindenkit, így téged is meghívott!

Énekek: 130;304 és 305.

Köszöntés: Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk; megírtak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége érkezett. Azért aki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék. 1Kor 10:11 – 12.

Alapige: Lukács 14: 15 – 24.

Bibliaolvasás: Mt. 22, 1-14

A nagy vacsora vagy királyi menyegző példázat egy mindennapi eseményből, egy szombatnapi vacsora vagy éppen egy izraelita kisfiú körülmetélésének ünnepi együttlétén született. Próbáljuk elképzelni azt a közösséget, ahol még a farizeusok is rácsodálkoznak Jézus étellel teljes szavaira, az ő ámulatba ejtő tanításaira! Jézus nem csupán beszélt egy eljövendő örökkévaló mennyei vacsoráról, nem csak meghívta a hallgatóit arra misztikus ünnepi, a gondolati síkon a messzi távolba transzponált vacsorára, hanem jelenlétével meg is ízleltette az asztalánál ülőkkel az Isten által elkészített és a „most”-ban történő vacsora kellemes ízeivel.

Ezért annyira meglepő a Lukács szerinti feljegyzés, ahol a Jézust gerjedező¹ szívvel hallgató, és a Jézus beszédétől fellelkesült farizeus az érzéseinek szabad utat engedve így szól:

- „Boldog az, aki kenyeret fog enni az Isten országába!”

A kegyes zsidók és elsősorban a farizeusok várták Isten országát. Ez a felszólaló farizeus abban téved, hogy a Jézus jelenlétében nem látja kapcsolatot Jézus jelenlegi asztalközössége és az eljövendő eszkatológikus² vacsora között, amiről a prófétákkal egybehangzóan ők maguk is tanítottak. Nem látja azt, hogy Jézus személyében és a vele való életközösségben már történik az örökkévaló boldogság, a szavaival élve már eszi azt a kenyeret a Messiás országában, már elkezdett kibontakozni az örök élet és gerjedező szívében pontosan ezt a nagy igazságot érzékeli! Ez az ember nem látja, pedig a lelkében a szívében, a testében, vagyis az ő egész lényében éppen az a Jézussal való, mennyeknek mondható közösség történik, amit ő és sok más társa, valamikor később, a meghatározhatatlan messzi jövőben várt. Miért? Miért dobjuk a messzi jövőbe azt a valóságos boldogságot, amit a Krisztus³ jelenlétében felgerjedtetett szívünkben most érzünk és tapasztalunk? egyezzünk meg abban, hogy nemcsak az a farizeus cselekedett így, hanem mi magunk is ő hozzá hasonlóan viselkedünk!

Megfigyeltem, hogy nagyon sokszor az istentiszteleti együttléteink alkalmával a mi szívünk is fellángol Krisztus urunk jelenlétében, majd elmegyünk és úgy teszünk mintha ez a felizzás nem történt volna meg. Miért van bennünk ez az irracionális tagadás? A legfájdalmasabb

¹ És mondának egymásnak: Avagy nem gerjedezt-e a mi szívünk mi bennünk, mikor nekünk szóla az úton, és mikor magyarázá nekünk az írásokat? Luk 24:32. A gerjedezni ige itt a görög *καίο* (kaió) 1) gyújt, meggyújt, éget, eléget 2) passzív alak: meggyullad, ég, elég, megég, lángol, fellángol, hevül.

² A Magyar katolikus lexikonban ez áll: eszkatológia (a gör. eszkaton, 'végső, legutolsó' szóból), de novissimis (lat.): a teológiának az egyén és az emberiség végső sorsát tárgyaló része, a rendszerezett dogmatika utolsó fejezete, mely a →végső dolgokkal kapcsolatos kérdéseket foglalja magába. - Az egyéni ~n kívül, amely jórészt az egyén halál utáni életével foglalkozik (→feltámadás, →halál, →halottak feltámadása, →holtak országa, →ítélet, →mennyország, →pokol, →temetkezés, →tisztítótűz), a Szentírásban szó van a választott nép jövőjével foglalkozó nemzeti, az egész emberiség végső sorsát bemutató általános ~ról is. Amikor a jövendő üdvösség áttevődik a túlvilágra, transzcendentális ~ról szokás beszélni. A nemz. és az ált. ~t lehet tágabb és szűkebb értelemben venni. A szűkebb értelemben vett ~ra jellemző a világtört. dualisztikus fölfogása; a tágabban értett ~ a mai eón végét taglalja, ami az üdvösség új és örök idejét vezeti be. Ez az egész kozmosz teljes átalakulását és fölemelését fogja jelenteni, ahol bűnnek, szenvedésnek és mulandóságnak semmiféle formában nem lesz helye. - 1900 óta prot. körökben, főleg Albert Schweitzer kezdeményezésére az egész dogmatikát, különösen az Egyh-ra vonatkozó részt az ~ fényénél vizsgálják. BL:382.

³ A görög Krisztus megfelelője a héberben a Messiás!

ebben pedig az, hogy az életünket a tagadás életérzésének vetjük alá és annak törvénye alapján rendezzük be, ezért történhet meg az, hogy az örök élet boldogságának megtapasztalása után nem megyünk újra vissza a Jézussal való találkozás helyére! Új vizekre vitorlázunk, egészen pontosan valami horrorisztikus rabszolgahajtású gályán evezünk! Így történik meg az, hogy Ady Endre részeg evezőse nemcsak a nagy költőben evez, hanem bennünk is. Valami gonosz erő ostorozza azt bennünk:

*„Ne félj, hajóm, rajtad a Holnap hőse,
Röhögjenek a részeg evezősre.
Röpülj, hajóm,
Ne félj, hajóm: rajtad a Holnap hőse.
Szállani, szállani, szállani egyre,
Új, új Vizekre, nagy, szüzi Vizekre,
Röpülj, hajóm,
Szállani, szállani, szállani egyre.
Új horizonok libegnek elébed,
Minden percben új, félelmes az Élet,
Röpülj, hajóm,
Új horizonok libegnek elébed.
Nem kellene a megálmodott álmok,
Új kínok, titkok, vágyak vízén járok,
Röpülj, hajóm,
Nem kellene a megálmodott álmok.
Én nem leszek a szürkék hegedőse,
Hajtson szentlélek vagy a korcsma gőze:
Röpülj, hajóm,
Én nem leszek a szürkék hegedőse.”⁴*

Olyan érthetetlenek vagyunk mi emberek! Mi mindig valami ultra, valami szuper, valami extra, giga, mega érzésre és élményre vágyunk. Új szüzi vizekre, félelmes horizontra, új kínok, titkok és vágyak hívnak és hajtanak, holott írva vagyunk, hogy „*nincs semmi új a Nap alatt! Ami volt, ugyanaz, ami ezután is lesz, és ami történt, ugyanaz, ami ezután is történik!*” Préd 1:9.

Részeg irracionális kábulattal miért gondoljuk tehát azt, hogy új vizeken, a szabadság végtelen óceánján járunk? Talán ez az oka annak, hogy semmibe vesszük Urunk ígéretét, tudni illik, hogy Ő velünk van minden nap a világ végezetéig, így nem látjuk meg, így nem vesszük észre a Krisztus jelenlétét, az Ő valóságos közelségét és jóságát az asztalunkon lévő szeletke kenyérben, vagy szürkének tapasztalt hétköznapijaink apró kis történeteiben!

A múlt héten többek közt a következők is elhangzottak:

„(...) az Úr Jézus Krisztus túlélhetetlen szoros kapuja vagy [συνέχω (szünekhó)] szoríttatása⁵ én vagyok, azért, hogy Ő legyen az én túlélhetetlen szoros kapum⁶, szoríttatásom⁷ illetve

⁴ Ady Endre: Új Vizeken járok

⁵ συνέχω (szünekhó) 1) összetart, fogva tart 2) kényszerít, gyötör, korlátoz, szorít, szorongat 3) passzív alak: be van zárva, gyöttrődik, sínylődik, szenved 4) (fület) befog. A szünekhó két szó egybekapcsolásából származik a σύν (szün) és az έχω (ekhó).

A σύν (szün) Részes esettel álló előljáró 1) -vel, -vel, együtt 2) vki társaságában; vki segítségével 3) összetételben: össze-, együtt; teljesen Összetételben többféle hangzóváltozás történik: a) A σύν γ, κ, ξ, χ előtt συγ- lesz, pl.: συγγένεια, συγκρίνω; b) λ előtt συλ-, pl.: συλλέγω; c) β, μ, π, φ, ψ előtt συμ-, pl.: συμβάλλω, συμμαρτυρώ; d) σ + msh előtt συσ-, pl.: συσταυρώ.

Az έχω (ekhó), - melynek ugyanaz a hangzása mint a visszhangnak megfelelő echo vagy ekó – jelentése pedig: 1) birtokol, birtokában tart, hatalmában van, van neki 2) tart, megfog, megragad 3) birtokba vesz, elfoglal, megszerez 4) irányítása alatt tart, igazgat; alá van neki rendelve, rendelkezésére áll 5) gazdag, vagyonos 6) elfog,

lángoktó izzó kemencém! Bizony hatalmas szavával lángoló izzó kemencévé tette a világot, hogy benne csak vele együtt és általa járassunk, mint egykor Sidrák, Misák és Abednego!

Jézus kinyilatkoztatása szerint szoros kapu és keskeny út, bármilyen ellentmondásos is, a váltságdíjhalálán keresztül, mégis az élet szabadságát jelenti azoknak, akik megtalálták azt; a tágas kapu és a széles út viszont a bűn és a halál rabláncos rabsága, annak dacára, hogy az ember azt „szabadságként” érzékeli. Nem szabadság az, hanem a kárhozatos átok visszhangjának⁸ mindent halálra sorvasztó rabsága!”

Mi a világ, talán a szabadság végtelen óceánja? Nem! A világ az Isten Fia Jézus Krisztus *éjféllé* vált „déli”⁹ *kiáltásának*¹⁰ visszhang csapdájába szorított fogság, annak dacára, hogy az ember azt „szabadságként” érzékeli.

Izrael fiainak nyolc napos korukban kell fiú gyerekük felkiáltásával is kifejezniük, hogy egész létük abban a nagy kiáltásban való lét. A nyolc napos fiú előbőrének eltávolításakor a gyermek kiáltva sír fel! Hallanod kell ezt a hangot, amely te hangod is! Halld miként gondolkodnak Izrael mai gyermekei erről!

„A [בְּרִית] (bərīt) 1) szövetség, szövetségekötés, szerződés, megállapodás] **brit** [מֹל מִל מוֹאֵל] (mól mül mō'l) 1) főnévként (substantivum): elülső rész 2) előljáróként (prepositio): előtt, szemben vmivel 3) más előljáróval (אֶל-מִוֵּל): felé, előtt, szemben 4) más előljáróval (מִמּוֹל): elől, oldalról, oldalán] **milá** brit milá, vagyis a körülmetélés szövetsége nem egyszerű orvosi vagy sebészeti beavatkozás, hanem az Örökkévalóval kötött örök szövetség külső látható jele, mely nemzedékről nemzedékre összeköti a zsidókat nemcsak Istennel, hanem a generációkat is egymással. Annyira fontos a szövetség maga, hogy a szertartást héberül röviden nem az adott

meglep (érzés, indulat, álom stb.) 7) visel, hord; G1064-gyel: terhes, viselős 8) tartalmaz, magában foglal 9) tud, bír, képes; ért 10) megtart, megvéd; fogva tart 11) előidéz, okoz 12) tekint, tart vmilyennek / vkinek 13) kifogása, ellentéte van 14) vmilyen korú, vhány éves (szó szerint: X évvel rendelkezik) 15) történik, viselkedik, vmilyen állapotban van 16) vhogyan van / áll a dolog / helyzet 17) mediális alak: részesedik vmiben, kapcsolatos vmihez, összefügg vmivel 18) mediális alak: szomszédos, határos, következő (G2250-nel: a következő napon).

A hallani ige görög megfelelője az ακούω (akúó) 1) hall, hallgat 2) meghallgat 3) hallgat vkire (Mt 18:15) 4) megért, felfog (1Kor 14:2) 5) kihallgat (Jn 7:51). Az az ακούω *felfog* és az ἔχω (ekhó) *birtokba* vesz jelentéstartalmuk alapján, két egymással rokon fogalomról beszélünk.

⁶ Bizony, bizony mondom nektek, hogy én vagyok a juhoknak [ἡ θύρα, -ας (hé thúra asz) ajtó, *kapu*] ajtaja. Mindazok, akik előttem jöttek, tolvajok és rablók: de nem hallgattak rájuk a juhok. Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam megy be, megtartatik és bejár és kijár majd, és legelőt talál. Ján 10:8 – 9.

⁷ De keresztséggel kell nekem megkereszteltetnem; és mely igen *szorongattatom*, míglen [az] elvégeztetik. Luk 12:50.

⁸ A [görög mitológiában Ekhó](#) [ἔχω (ekhó)], volt a visszhang nimfája a. Két története is ismert.

Az első legenda szerint Ekhó segítette [Zeusznak](#), hogy [Héra](#) figyelmét elvonja csacsogásával a főisten szerelmi dolgairól. Ám az istenek királynéja rájött a cselre, és büntetésből Ekhót azzal sújtotta, hogy örökké mások mondatait ismételgesse, és még azt se tudja egészen kimondani, csak mindig a végét ismételje el.

Az elátkozott [nimfa](#) ezután beleszeretett a hiú Nár ciszba, vagy [Narkisszoszba](#). Azonban Nár cisz olyannyira bele volt habarodva saját magába, hogy nem is vett tudomást Ekhóról. Nár cisz egyszer leült egy tó partjára, és tükröképét nézte addig, amíg meg nem halt. A visszhang nimfája, pedig csak bámulhatta a hiú istent, és fájdalmában felemészte, így csak a hangja maradt meg.

A másik [mítosz](#) szerint Ekhó gyönyörű szép nimfa volt, akinek az életét a zene tette ki. Egy erdő mélyén élt, és muzsikált. Épp ezért megtagadott minden szerelmet, és csak a zenének élt. Közönyével kivívta [Pán](#) isten haragját, aki követőivel, a pásztorokkal rátámadt Ekhóra, és bosszúból darabokra tépték a nimfát, majd szétszórták az egész világon darabjait. [Gaia](#) földistennő megsajnálta Ekhót, és befogadta saját testébe. A kesergő nimfa a zene után vágyakozott, de erejéből csak annyira futotta, hogy ismételgesse bárki szavait az egész világon, amerre csak szét lett szórva.

⁹ Hat órától kezdve pedig sötétség lön mind az egész földön, kilenc óráig. Kilenc óra körül pedig nagy fennszóval kiálta Jézus, mondván: ELI, ELI! LAMA SABAKTÁNI? azaz: Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet? Máté 27:45-46.

¹⁰ Éjfélkor pedig kiáltás lön: Ímhol jó a völegény! Jöjjetek elébe! Máté 25:6.

cselekedetről nevezik *milának* (előbőr eltávolításának), hanem a szövetségkötés aktusát hangsúlyozva britnek vagy (askenáz kiejtéssel) brisznek, vagyis *a szövetségnek* hívják.

Nem véletlen, hogy a *brit milánt* éppen a nyolcadik napon tartják. Amíg a hetes szám a természetet, a világ természetes körforgását szimbolizálja, addig a nyolcas szám a természetfeletti dimenziót. Az ábrahामी szövetségbe felvett gyermek tehát a *brit mila* által kerül kapcsolatba a spirituális valósággal, (én úgy mondanám, hogy az örökkévaló Igével, az Isten nagy megkettőzött¹¹ [שְׁנֵי שְׁנֵי] (šéní šénít) vagy שְׁנָה (šánáh)] kiáltásával:

- Akkor קָרָא (qará') kiálta neki az Úrnak Angyala az égből, és monda: Ábrahám! Ábrahám! Ő pedig felele:
- Ímhol vagyok.
- Ne nyújtss ki a te kezedet a gyermekre, és ne bántsd őt: mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek én értem! 1Móz 22:11 – 12. És kiálta az Úrnak Angyala Ábrahámnak másodszor is az égből és ezt mondta:
- Én magamra esküszöm azt mondja az Úr: mivelhogy e dolgot cselekedéd, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek: Hogy megáldván megáldalak téged, és bőségesen megsokasítom a te magodat mint az ég csillagait, és mint a fűvényt, mely a tenger partján van, és a te magod örökség szerint fogja bírni az ő ellenségeinek kapuját. És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei, mivelhogy engedtélt az én beszédemnek! 1Móz 22:15 – 18.)

Az esemény fontosságát mutatja, hogy sok helyen nem szokás rá meghívót küldeni, mert semmilyen indok nem lenne elegendő a meghívás visszautasítására, inkább egyszerűen kihirdetik a brisz helyét és időpontját. Az eseményt az (a nemzedékről nemzedékre átöröklődő) áhítat hatja át, mely a több ezer éves láncolatba való belépés során belengi a helyszínt (és az alkalmat).

Úgy tartják: Élijáhu, vagyis Illés próféta minden egyes *brit milán* alkalmával megjelenik, ezért külön díszes széket is tartanak számára a zsinagógákban, melyet úgy neveznek: *kiszé sel Élijáhu*, Illés próféta széke.¹²

Tény, hogy nagypénteken, amikor elhangzott a keresztfán szenvedő Isten Fia Messiás Jézus utolsó nagy kiáltása, éjfélle változott a („hat óra”) dél és a három órának megfelelő téridő, de nemcsak ez a három órán át tartó változás ennek a kiáltásnak a következménye, hanem az is, hogy nem maradt semmi a teremtett mindenségben, ami ne került volna ennek az éjfélti kiáltásnak a hatalmába! Bizony, még azok is a hatalmába kerültek, akik öntelt csúfolódókként (Zsolt 1: 1) a *kiszé sel Élijáhu*, vagyis az **Illés próféta székébe ülve**¹³ ezt kiáltották:

- Hagyd el, lássuk eljő-e Illés, hogy megszabadítsa őt? Máté 27:49.

Így tehát ha tudomásunk van róla, ha nincs, - nemcsak az Ábrahám vér szerinti magva, hanem Krisztusban bizony mi is - az Isten Fia Messiás Jézus a keresztfán délben elhangzó, valójában mégis *éjfélti kiáltása* (Mt 25: 6) erőterének vonzásában léteünk, az ő ellenállhatatlan kiáltásának visszhang csapdájában, ami némelyeknek a kárhozatos átok visszhangjának¹⁴

¹¹ És kiálta az Úrnak Angyala Ábrahámnak *másodszor* is az égből. 1Móz 22:15; Hogy pedig a fáraó álma *kettős*, kétszeres vala, [onnan van], mert Istennél elvégezett dolog ez, és siet az Isten azt véghez vinni. 1Móz 41:32.

¹² <https://zsido.com/elmondjuk-mi-kulonbseg-a-brit-mila-es-a-korhazi-korulmeteles-kozott/>

¹³ Jézus mondja róluk: Az írástudók és a farizeusok a Mózes (...) székében ülnek! Mózes elválaszthatatlan Illéstől! A megdicsőülés hegyén Mózes és illés együtt voltak jelen az átváltozott Jézussal! Máté 17:1 – 4; Mk 9: 4; Lk 9: 30!

¹⁴ A **görög mitológiában Ekhó** [Ἔχῳ (ekhó)], volt a visszhang nimfája a. Két története is ismert.

Az első legenda szerint Ekhó segítette **Zeusznak**, hogy **Héra** figyelmét elvonja csacsogásával a főisten szerelmi dolgairól. Am az istenek királynéja rájött a cselre, és büntetésből Ekhót azzal sújtotta, hogy örökké mások mondatait ismételgesse, és még azt se tudja egészen kimondani, csak mindig a végét ismételje el.

Az elátkozott **nimfa** ezután beleszeretett a hiú Nárkiszba, vagy **Narkisszoszba**. Azonban Nárkisz olyannyira bele volt habarodva saját magába, hogy nem is vett tudomást Ekhóról. Nárkisz egyszer leült egy tó partjára, és

mindent a kárhozatos halálra sorvasztó rabsága, másoknak viszont, akik meghallják e kiáltásban az Úr hívását, Krisztussal együtt átmennek a halálból az életbe¹⁵, az átokból az áldásba, a rabságból pedig a fiak szabadságára!¹⁶

„Mert megzendül az Úrnak szava az ő serege előtt, mert felette nagy az ő tábora; mert hatalmas (a Messiás) az ő rendeletének végrehajtója. Bizony nagy az Úrnak napja és igen rettenetes! Ki állhatja ki azt? Jóel 2:11. A nap sötétséggé válik, a hold pedig vérré, minekelőtte eljő az Úrnak nagy és rettenetes napja. De mindaz, aki az Úrnak nevét hívja segítségül, megmenekül; mert a Sion hegyén és Jeruzsálemben léssen a szabadulás, amint megígérte az Úr, és a megszabadultak közt lesznek azok, akiket elhív az Úr!” Jóel 2:31 – 32.

Összegezve mindezt halljuk újra!

- Bizony nagy az Úrnak napja és igen rettenetes! Ki állhatja ki, ki bírhatja ki, ki élheti túl azt? Tudjuk a választ:
- SENKI, és ez a valóságos valóság!

Kérdés, hogy akkor mégis miért álmodjuk azt, hogy túlélünk és [לַיָּמֵינוּ (nácál) Nifal 1) kitepi magát vmiből, kiszakítja magát vhonnan] megszabadultunk (Jer 7:10) annak a végzetes kiáltásnak a következményeitől és azok együttes vonzerejétől?

Mi a világ? Egy stigma¹⁷, a bűn alapján követelt birtoklási jog, amely a megváltás által már örökre érvénytelenített igény és követelés, mely igény és követelőzés ugyanakkor szempillantásig¹⁸ tartó álmom és illúzió, az ideig óráig tartó [παράγω (paragó) 1) elmegy, elhalad, továbbmegy 2) elmúlik] elmúló ábrázat¹⁹, amely már el is múlt. Az pedig, hogy

tükörképét nézte addig, amíg meg nem halt. A visszhang nimfája, pedig csak bámulhatta a hiú istent, és fájdalmában felemészte, így csak a hangja maradt meg.

A másik [mítosz](#) szerint Ekhó gyönyörű szép nimfa volt, akinek az életét a zene tette ki. Egy erdő mélyén élt, és muzsikált. Épp ezért megtagadott minden szerelmet, és csak a zenének élt. Közönyével kivívta [Pán](#) isten haragját, aki követőivel, a pásztorokkal rátámadt Ekhóra, és bosszúból darabokra tépték a nimfát, majd szétszórták az egész világon darabjait. [Gaia](#) földistennő megsajnálta Ekhót, és befogadta saját testébe. A kesergő nimfa a zene után vágyakozott, de erejéből csak annyira futotta, hogy ismétlegesse bárki szavait az egész világon, amerre csak szét lett szórva.

¹⁵ Bizony, bizony mondom nektek, hogy aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem [\[μεταβαίνο \(metabainó\) megy, elmegy, eltávozik, átmegy\]](#) Etimológia: G3326 + bainó lép, megy] **általment** a halálból az életre. Bizony, bizony mondom nektek, hogy eljő az idő, és az most vagyon, mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és akik hallják, élnek. Ján 5:24 – 25.

¹⁶ „Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek!” Ján 8:36 és Róm 8:21: „Azzal a reménységgel, hogy maga a teremtett világ is megszabadul a rothadandóság rabságától az Isten fiai dicsőségének szabadságára!”

¹⁷ Magyar Katolikus Lexikonban a **stigma** (a gör. *stidzō*, 'szúr, bök' igéből): 1. *jel, bélyeg*, eltávolíthatatlan jegy, amelyet tüzes vassal égetnek vagy tetoválnak bele a bőrbe. Az ókorban ~val jelölték meg a rabszolgákat és a katonákat, legtöbbször a homlokukon v. a kezükön, hogy uruk, századosuk megismerje és számon tarthassa őket. Állatokon véd- és tulajdonjegyként szerepel. A *lex Remmia* (Kr. e. 91) szerint a ~val mint szégyenbélyeggel jelölték meg a hamis vádat emelőket ([→rágalmazás](#)), tolvaj v. szökevény rabszolgákat a homlokukon, később kezükön és fülükön; ők voltak a *stigmatias*. - 2. *A ker. szóhasználatban* szoros értelemben Jézus öt szent sebe, tág értelemben a szenvedéstörténet (vérrel verítkezés, ostorozás, tövissel koronázás, elesés, oldalának megnyitása) bármely testi nyoma. Jézust gonosztevőkkel együtt feszítették keresztre, ~i erre is utalnak. Ugyanakkor a ~k a föltámadott Úr Jézuson is láthatók, mint a szenvedésből született dicsőség ékszerai. – Szt Pál önmagáról mondja: „Ezután senki ne okozzon kellemetlenséget nekem, mert Jézus jegyeit (~it) viselem a testemen” (*Gal 6,17*).

¹⁸ Majd felvívén őt az ördög egy nagy magas hegyre, megmutatá neki e föld minden országait egy [\[ἡ στιγμή, -ῆς \(hé sztigmé ész\) rövid idő, pillanat\]](#) **szempillantásban**, És monda neki az ördög: Neked adom mindezt a hatalmat és ezeknek dicsőségét; mert nekem adatott, és annak adom, akinek akarom; Azért ha te engem imádsz, mindez a tied lesz. Luk 4:5 – 7.

¹⁹ És akik élnek e világgal, mintha nem élnének: mert elmúlik e világnak [\[τὸ σχῆμα, -ατος \(to szkéma atosz\) 1\) alak, forma, külső megjelenés 2\) állapot 3\) viselkedés, magatartás; méltóság\]](#) ábrázata. 1Kor 7:31.

elmúlt, az utolsó trombita fedi fel, amikor egy szempillantásban²⁰ lelepleződik a teljes valóság, Urunk tökéletes váltsága.

Az apró dolgokra gyakran nem figyelünk!

Mennyire figyelmen kívül hagyható apró dolog volt egyeseknek Jézus keresztfán elhangzott kiáltása. Látták és hallották, de nevettek rajta. Azt mondták egymásnak, hogy Illést hívja, hadd lássuk, eljön-e Illés, hogy megszabadítsa? (Máté 27:47 és 49). Kiálts hát te is és ne törődj azzal, hogy a csúfolók milyen semmiségnek neveznek! Ne hallgass, hanem a nagy kiáltással együtt kiálts te is!

Ismertem egy értelmében sérült lányt, aki mindig apró kincseket gyűjtött. A legnagyobb bizalom jele volt, ha ágytakarója alá betekintést engedett valakinek, és a gyöngyöket, köveket, sztaniol papirkákat megmutatta. Sokat lehetett tőle tanulni arról, mit jelent az, ha az embernek igazán fontos valami. Mi csak bemegyünk az áruházba, és az újság varázsának kábulatában ott begyűjtött tárgyakat a birtoklátudatunkkal együtt - előbb-utóbb - a kukába dobjuk. A legkisebb dolgok nyitják meg igazán a szívünket.

Emlékezzünk Illésre, aki negyven napig vándorolt, amíg elért a Hóbre. Ott egy barlangban talált menedéket. Odaállt a barlang bejáratához és Istenre várt. Jött egy nagy földrengés, ezt hatalmas vihar követte, majd tűz csapott fel, de Isten ezek közül nem volt egyikben sem. Illés ezután meghallott egy halk és szelíd hangot, és ebben ott volt Isten. Illés felismerte Őt, leborult és eltakarta arcát a vele beszélő előtt.

A példázat elő hallgatói és meghívottjai viszont nem ismerték fel a nevükre szóló hívásban az Urat. Ők nem borultak le előtte, nem takarták el az arcukat, ellenkezőleg, kik-ki a természetének megfelelően minden gátlást levetközve mutatta ki a foga fehérét, a lázadást dicsőítve versengtek egymással abban, hogyan utasítsák el minél látványosabban az Urat. Ennek végső maradandó megtestesülése a golgotai kereszt, napjainkban pedig ugyanannak a keresztnek az az antikrisztusi jelensége, hogy sokan önmagukban és önmaguknak feszítik meg (Zsid 6:4 – 6.) az Isten Fia Messiás Jézust minden lehetséges gyalázat keresztjére!

A végkövetkeztetést tehát levonva, Jézus ennek a saját természetünkben is nagyon mélyen meglapuló nem figyelés és nem látásnak, a megvetve elutasító félreismerésnek, és a **gyűlölet**²¹ félreértésnek eme helyzetéből fogalmazza meg a királyi menyegző-nagy vacsora példázatát. Természetünkben az Isten és felebarátunk elleni **gyűlölet** nem akadályozza meg a Jézus jelenlétében megtörténő felszabadító fellángolást, így a fellelkesült farizeus is, éppen a jelzett okok, a [ἀνοήτος, ov (anoéosz on) 1) nem értelmes, nem gondolkodó 2) esztelen, ostoba, tudatlan, bolond] balgatag és [βραδύς, εἶα, ὕ (bradüsiz eia ü) 1) lassú 2) közömbös, tompa 3) késlekedő] rest szívük (Luk 24:25), [κρατέω (krateó) 1) megfog, megragad 2) tart, megtart 3) elfog, letartóztat, fogva tart] visszatrtoztatott (Lk 24: 16) látásuk miatt noha fellángolt a Messiás jelenlétében, mégsem ismerte fel a jelenlévő Jézusban, hogy ő az a mennyei menyegző és ellenállhatatlan kiáltásban hallható, látható, tapintható, sőt még ízlehető hívás is, akit az Atya Isten elrendelt és adott minden meghívottja örök boldogulására.

Rettenetes kárhozat soha semmilyen formában meg nem kóstolni Krisztust, amiképpen rettenetes kárhozat az Úr megízlelésének megtagadása és elárulása is, amit a zsidókhöz írt levélben így olvasunk:

²⁰ Íme titkot mondok nektek. Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk. Nagy hirtelen, egy [ἡ ριπή, -ῆς (hé ripé ész) 1) gyors mozgás 2) ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ egy pislogás, egy szempillantás alatt] szempillantásban, az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk. 1Kor 15:51 – 52.

²¹ Heidelbergi Kátá 5. kérdés-felelete: Megtarthatod-e tökéletesen mindezeket?

Felelet: Semmiképpen nem; mert természet szerint hajlandó vagyok Isten és felebarátom gyűlölésére!

Mert lehetetlen dolog, hogy akik egyszer megvilágosítottak, megízlelvén²² a mennyei ajándékot, és részeseivé lettek a Szent Léleknek, és megízlelték az Istennek jó beszédét és a jövődő világnak erőit, és [παραπίπτο (parapipto) 1) elesik, elbukik, vétkezik 2) eltér, eltántorodik 3) hitét elhagyja, megtagadja] elestek, ismét megújuljanak a megtérésre, mint akik önmaguknak feszítik meg az Istennek ama Fiát, és meggyalázzák őt. Zsid 6:4 – 6.

Az Úr Jézus Krisztus az örök üdvösséget, a Jézussal való örök mennyei és az egyházban a Jézussal való földi létet a menyegzői vacsorához, az ünnepi asztal boldog együttléthez hasonlítja. Istentiszteletünknek ilyen öröm-együttlétnek kell lennie mindig, kérjük tehát az Urat, hogy legyen minden istentiszteletünk, minden együttlétünk a Krisztussal való menyegzőnk előszobája!

A példázat tanúsága szerint Isten ebbe a boldogságba mindenkit meghívott, mégpedig **kétszeresen és kettőzötten!** Első ízben a megszületésünkkel hív, másodsor pedig az újjászületésre hív!

Nem elég egy családba beleszületni, annak szív szerint is támogató tagjává kell válni. A „Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, amelyet az Úr a te Istened ad te neked! 2Móz 20:12. A „Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot!” 2Móz 20:16.

És a „Ne kívánd a te felebarátodnak házáat. Ne kívánd a te felebarátodnak feleségét, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát, és semmit, ami a te felebarátodé!” 2Móz 20:17. E parancsok öröktől foga és mindörökké szembe állnak azzal, ami a világban történik, s amiről az Úr ezt mondja:

- *Gondoljátok-e, hogy azért jöttem, hogy békességet adjak e földön? Nem, mondom nektek; sőt inkább meghasonlást. Mert mostantól fogva öten lesznek egy házban, akik meghasonlanak, három kettő ellen, és kettő három ellen. Meghasonlik az atya a fiú ellen, és a fiú az atya ellen; és az anya a leány ellen, és a leány az anya ellen; napa a menyé ellen, és a menyé a napa ellen. Luk 12:51 – 53.*

A kétszeri kettőzött meghívás egy általános keleti gyakorlatra vezethető vissza. A keleti gazda először jóval a menyegző-vacsora alkalmá előtt közölte magát a meghívás tényét és a körülbelüli időpontot, majd a vacsora, lakodalom előtt közvetlenül a pontos időt. Így tehát senki sem ment úgy vacsorára, hogy ne lett volna kettőzötten kétszer meghívva.²³

Hozzánk és öseinkhez ezer éve folyamatos Istennek hívása. Ha pedig a személyes életünket vizsgáljuk, akkor azt tapasztaljuk, hogy fogantatásunk pillanatától szüntelenül tart Isten mennyei üdvösségre szóló hívása.

Isten az örök élet örömeire hív Krisztus által itt és most. De lesz egy másik hívás, amikor harsona fogja életre hívni a holtakat és mindeneket az Isten trónusa elé szólítani! Vajon készen vagyunk-e Isten színe elé állni?

Sajnos a példázatból az is kiderül, hogy az Isten szeretetteljes hívását a meghívottak ki így, ki úgy, de elutasították. A lázadó elutasítóknak két nagy csoportja van! Míg Máté mindkét csoportot megmutatja, addig Lukács csak az egyiket. Ez a két nagy csoport a látványos elutasítók és a rejtett elutasítók, de valójában a kettő mégis egyetlen nagy tábor.

Jézus felsorolja a látványos elutasítás néhány esetét és Máté evangélistán keresztül pedig egy bujkáló lázadót is, aki nem tudni hogyan, de bejutott a menyegzőre, holott nem volt fehér ruhája és arra a kérdésre sem tudott válaszolni, hogy miképpen jutott el odáig.

A látványos elutasítók három nagy csoportba sorolhatók.

²² Az ízlelni kifejezés itt a görög γεύομαι (geuomai) 1) megkóstol, ízlel 2) eszik 3) megtapasztal, kipróbál. Halljuk hát és értsük jól, hogy itt genetikai, sejt szinten történő megtapasztalásról van szó, ami Istennek valami felfoghatalan csodája, mely szervesen összefügg az újjáteremtésünkkel!

²³ J. Jeremiás: Gleichnisse. 29, 66.

1. E meghívottak egyik csoportja egyszerűen nem akart elmenni, tudomást se vettek a hívásról.
2. Egy másik csoport nem is törődött a meghívó szolgák meghívásával, nekik megvetően és tiszteletlenül hátat fordítva elment mindenki a maga munkáit végezni a szántóföldeikre, a kereskedésükbe. Lukács szerint volt olyan, aki az újonnan vásárolt ökrökhöz, vagy a feleségéhez ment, ezért a maguk *kimentését kérték* a meghívó Úrnál.
3. A legdurvább elutasítás pedig az volt, hogy elfogták a szolgákat megalázva bántalmazták, és megölték őket.

A kérdés az, hogy rajta vagyunk-e a meghívást elutasítók listáján, vagy az ünnepi asztalhoz leültetett meghívottak vendéglistáján olvassák a nevünket?

Lukács evangélista szerint egy és ugyanazt a súlyos bűnt követték el midnyáján. Ez abból is nyilvánvaló, hogy a menyegzőt készítő király kijelenti: Mondom nektek, hogy senki azok közül a hivatalos emberek közül meg nem kóstolja az én vacsorámat²⁴, sőt a kezüktől és a lábuktól megfosztva²⁵ a külső sötétség lesz az osztályrészük!

Máténál azt is halljuk, hogy a menyegző Ura elküldte hadait, a gyilkosokat elvesztette a városaikkal együtt.

Testvéreim ismerjük meg egyéni és közösségi múltunkból, hogy bizony sokszor nem hallgattunk Isten szeretetteljes hívására, hozzánk küldött szolgálait nem vettük figyelembe, volt olyan idő is, amikor kigúnyoltuk és bántalmaztuk őket. Ennél veszélyesebb viszont az, ha a látszat az, hogy bent vagyunk úgy mond a menyegzőn, de a gazdának ki kell onnan tessékelnie, mert szívünk szerint, valódi lényünk szerint nem tartozunk a menyegzői sereghez. Minden lázadó és elutasító a bűneivel és Isten iránti közömbösségével ugyanazt az ítéletet vontta magára, mint egykor Izráel. Hatalmas fájdalom az, amikor Istennek el kellett veszítenie vezetőinket. Istennek el kellett pusztítania városainkat, vagy minden kinccsel együtt idegeneknek kellett adnia azoknak többségét, földeinkkel és addigi minden örökségünkkel együtt! Higgyétek el, hogy Isten nem jókedvűből ítélte meg minket, hanem bűneinkkel haragítottuk őt magunk ellen, aminek következményei gyermekeink gyermekeire is kihat, mindaddig, amíg az Ő szent nevében nem kezdünk el menedéket keresni.

Máténál a menyegzőt készítő király utoljára már nem csak egyszerűen hívja az embereket a fia menyegzőjére, hanem szolgálai által, [*ἀναγκάζω* (anagkadzó) 1) kényszerít vkit vmire 2) érveléssel meggyőz, rávesz] kényszerítve gyűjteti be a keresztutaknál állókat, a sövényeknél élőket, a szegényeket, a társadalom peremére kutasítottakat, a csonkabonkákat, a sántákat, vakokat, a fogyatékkal élőket, egyszerűen mindenkit.

Ugyancsak nála találkozunk a rejtőzködve elvegyülő ember típusával is, akinek látszólag bent van a menyegzőn, mégis a végső osztályrésze a külső sötétségre való kivetetés, a sírás és fogcsikorgatás. Ez a menyegzőbe begyűjtött ember mindenki mástól abban különbözött, hogy nem volt rajta fehér menyegzői ruha. Olyannak tűnt, mintha a boldog, örvendező menyegzői társasághoz tartozna, de valójában a szíve, a lénye és a lelkülete szerint az ellenség és a lázadók táborába tartozott. Milyen veszélyes képmutatás ez? Milyen alattomos farizeusi kovás? Évekig, évtizedekig, sőt egy egész életen át el lehet veyülni a szentek közösségében

²⁴ Lk 14, 24

²⁵ Kötözzétek meg a lábait és kezeit, és vigyétek és vessétek őt a külső sötétségre; ott leszen sírás és fogcsikorgatás! Máté 22:13. A végtagoktól való megfosztás kárhozatos ítélete már az Éden kerti történetben is megtalálható, akkor és ott ugyanis ezt az ítéletet mondta az Úr a kígyónak: „Mivelhogy ezt cselekedted, átkozott légy minden barom és minden mezei vad között; hasadon jársz, és port egyél életed minden napjaiban!” 1Móz 3:14. A mondatszerkezet logikája arra utal, hogy az átok kimondása előtt a kígyó maga is lábont járt, de bűne miatt és az Isten ítélete következtében megfosztott a végtagjaitól! Mindezt összegezve azt mondjuk az Úr Igéjével, hogy a Sátán lázadásával lázadók ugyanabban az ítéletben részesülnek, amiben maga a Sátán részesült. Urunk Jézus ezt az igazságot így tanítja: „Távozzatok tőlem, ti átkozottak, az örök tűzre, amely az ördögöknek és az ő angyalainak készített!” Máté 25:41.

úgy, hogy valójában se az Úrhoz, se a közösséghez, sem pedig a szentséghez nincs semmi köze az így képmutatóskodónak. Az Úr szabadítson meg ettől az alattomos széles úttól és tágas kaputól! Engedjük, hogy figyelmeztessen Szentlélek az apostoli ige által:

„Fiacskáim, itt az utolsó óra; és amint hallottátok, hogy az antikrisztus eljő, így most sok antikrisztus támadt; ahonnan tudjuk, hogy itt az utolsó óra. Közülünk váltak ki, de nem voltak közülünk valók; mert ha közülünk valók lettek volna, velünk maradtak volna; de hogy nyilvánvalóvá legyen felőlük, hogy nem mindnyájan közülünk valók!” 1Ján 2:18 – 19.

A Jelenések 19, 8 szerint a menyegzőre a Bárány felesége „tisza és ragyogó fehér gyolcsba” van öltöztetve. Ez a bűnnel, a Jézus megtagadásának bűnével be nem fertőzött ruha-élet képe.²⁶

Már Ézsaiás is jövendölt az üdvösség ruhájáról.²⁷ Szerinte Izráel üdvkorszaka a vőlegény (Isten) és a menyasszony (Izráel) násza üdvideje lesz.

Vajon miért nem volt azon az emberen menyegzői ruha? Miért gondolta azt, hogy az a ruha, ami éppen rajta van egyenértékű az üdvösség ruhájával? Miért gondolta úgy, hogy anélkül az Úrtól kapott új ruha nélkül is ott lehet majd a megtisztítottak és szentek örökkévaló istentiszteletén? Miért gondolta, hogy Isten megszentelő és bűnét elfedező kegyelme nélkül is dicsőítheti Istent? Miért gondolta úgy, hogy eljátsza az igaz ember szerepét, holott valójában hamis, álnok lázadó?

Látjátok, nem kezdődhet meg az Isten szerinti ünneplés addig, ameddig a Bárány Jézus vére fehérre nem mosott minket Isten mindent vizsgáló tekintete előtt.

Nincs tehát istentisztelet addig, amíg a Jézus Krisztus kegyelme el nem fedez bennünket. Nincs maradandó mennyei öröm a szívünkben, amíg Jézus Krisztus fel nem öltöztet minket a megváltás fehér ruhájába. Döntenünk kel tehát a részeg evezős és az üdvösség ruhája között!

Pál apostol kemény szavakkal figyelmezteti a korinthusi gyülekezet tagjait, amikor azt mondja nekik, hogy nem javatokra, hanem károtokra jöttök össze. A tehetősek a gyülekezeti együttléteken megszegyenyítik a nincsteleneket. Szentség nélküli magatartásukkal megvetik az Isten gyülekezetét. Eltűrik, hogy egyesek a gyülekezeti tagok közül éhezzenek, miközben mellettük a magukat különb keresztyénnek nevezők jóllaknak. Ott ülnek a Krisztus szeretete által összegyűjtött egyházban, kemény, hitetlen és szeretet nélküli szívvel, tisztátalan és szentségtelen étellel, de cifra ruhákban, azokhoz illő palotákban (...)!

Mindez nem marad káros következmények nélkül. „Ezért van tiköztetek sok erőtlen és beteg, és alusznak sokan!”²⁸ – állapítja meg az apostol. Súlyos szavak! Teljes ellentéte a Szentlélekkel átítatott gyülekezetnek, ahol a vigasztalásnak, a szeretetnek, a bölcsességnek, az életnek és erőnek Lelke gyógyít, ahol a Lélek az embereket szent éberségben tartja, ahol a Lélek megnyitja az elméket és szíveket, hogy vágyakoznak Jézus Krisztussal közösségben lenni.

Mert Isten Szentlelke csak abban a gyülekezetben érzi jól magát, ahol a gyülekezeti tagok odaszánják magukat Krisztusnak, hogy ő Igéjével és Szentlelkével megtisztítsa és megszentelje őket. Ez a tisztaság és szentség nem öncélú, nem önző, farizeusi és önmotogató, hanem Istent dicsőítő. A szoros kapuban történik a keskeny úton!

A keresztyén gyülekezet élő tagjának lenni, az istentiszteleten részt venni, többet jelent annál, hogy vasárnap magunkra vesszük a tiszta ünneplőnket, és meghallgatunk egy akármilyen igemagyarázatot és tanítást, ami vagy tetszik, vagy nem. Istentiszteleten lenni, ahogy ezt magyar anyanyelvünk oly csodálatosan fejezi ki a lényegét, azt tudni illik, hogy mi a Krisztus szentségével az Istennek járó tisztelettel járulunk az Ő szent orcája elé.

²⁶ Jel 3, 4-5;18

²⁷ Ézsa 61, 10

²⁸ Kor 11, 17-22; 30

Nem tiszteljük Istent, amikor szánt szándékkal vétkezünk. Nem tiszteljük Urunkat, amikor parázna gondolatokat, vágyakat és kívánságokat rejtegetünk magunkban, szennyezve vele az elménket és a szívünket. Nem tiszteljük Istent, amikor csalunk, lopunk és hazudunk. Nem tiszteljük Istent, amikor megkeményítjük a szívünket a szegény szűkölködővel szemben. Nem tiszteljük Istent, amikor a sorsára bízunk befogadásunkra, megértő szeretetünkre vágyó testvérünket. Nem tiszteljük Istent, amikor észre sem vesszük vétkeinket, amikor nem valljuk meg azokat, és nem követünk el mindent, hogy életünket megjobbítsuk.

Szentségünket, testi-lelki tisztaságunkat a ragyogóan tiszta tükörhöz hasonlítanám. Emlékezzünk meg, hogy Isten a maga képére és hasonlatosságára teremtett férfiakká és asszonyokká (1Móz 1:27) bennünket, abból a célból, hogy a férfinek és nőnek teremtett ember visszatükrözze a köztük lévő szeretet kapcsolat által Isten tükörképét. Mivé lett mára Istennek ez a gondolata és igen jónak (1Móz 1:31) mondott remekműve, amikor nő nővel és férfi férfival áll tiltott testi és minden tekintetben parázna kapcsolatba? Az apostoli ígét hallgatva döbbenjük meg e Krisztus elleni lázadás mérhetetlen nagyságán és mélységén!

*„Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek **temploma**, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsőítétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi. 1Kor 6: 19 – 20. Minden bűn, melyet az ember cselekszik, a testen kívül van, de aki paráználkodik, a maga teste ellen vétkezik!” 1Kor 6:18.*

Az egyház, a helyi gyülekezet, amely szintén a Bárány Jézus menyasszonya, a köztük lévő szeretet kapcsolat által Isten képét, tükrözi vissza. Ez akkor működik jól, ha tiszta a tükör! De ha szennyezett és homályos, ha be van mocskolva, akkor torzképet mutat, a sátáni Antikrisztus torz képét! A férfi-férfival és nő nővel paráználkodó ember az Antikrisztus e világba tükrözött képét! A pusztító utálatosság ez (Dán 9:27; Dán 11:31; Dán 12:11, Máté 24:15 és Márk 13:14), aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentisztelethez méltónak mondatik, annyira, hogy maga *ül be mint Isten az Isten templomába*, Isten gyanánt mutogatván magát. 2Thess 2:4. A [ἡ ἀμαρτία, -ας (hé hamartia asz) 1) bűn, véték] bűn embere ez és a [ἡ ἀπόλεια, -ας (hé apóleia asz) 1) romlás, pusztulás, elpusztulás, kárhozat 2) tönkretétel, veszteség 3) pazarlás, tékozlás, pocsklás, elvesztegetés] veszedelem fia (2Thess 2:3), ami nagyon nagy figyelmeztetés arra, hogy közel az Úr dicsőséges megjelenése és a mi Ő hozzá való egybegyülekezésüknek pillanata! 2Thess 2:1.

Az Isten által a látható anyaszentegyházban összegyűjtöttek tehát még nem automatikusan tagjai a mennyei asztalközösségnek, az örök üdvösségnek. A múlt vasárnap azt hallottuk, hogy némelyeket az sem ment meg az ítélettől, hogy dicsekedve tudják elmondani, hogy „Te előtted ettünk és ittunk!” A Krisztus előtt való „evő és ivó” automatikusan még nem tagja a mennyei asztalközösségnek! A nagy vacsoráról szóló példázat olyan, mintha a szoros kapu és keskeny út példázat közvetlen előzménye volna és ugyanannak a gondolatnak egy másik arcát leplezné le. Éppen ezért még jobban szívleljük meg a hívásnak való engedelmesség és az Úr előtt való evés lényegi üzenetét!

„Barátom”!²⁹ - Júdást is így szólította meg Jézus, mégis elveszett, pedig Jézussal együtt evett és ivott, és elfogadta a Mester tanítványságra szóló örök és visszavonhatatlan hívását³⁰, látta messiási jeleit és csodái³¹, sőt maga is csodákat tett a Jézustól kapott hatalom által! Ez a Júdás

²⁹ Jézus pedig monda neki: Barátom, miért jöttél? Máté 26:50. Jézus, mintha Júdásról példázta volna a menyegzőn menyegzői ruha nélküli embert!

³⁰ Mt 10: 1 – 6! Elmentvén pedig prédikáljatok, mondván: Elközelített a mennyeknek országa. Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszatok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok. Ne szerezzetek aranyat, se ezüstöt, se réz-pénzt a ti erszényetekbe, Se útításkát, se két ruhát, se sarut, se pálcát; mert méltó a munkás az ő táplálékára. Máté 10:7 – 10.

³¹ Ami kezdettől fogva vala, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit szemléltünk, és kezeinkkel illettünk, az életnek Igéjéről. (És az élet megjelent és láttuk és tanúbizonyságot teszünk róla és hirdetjük nektek az örök

évekig tudta színlelni, hogy ő bárány, pedig lényegét tekintve egy alattomos csalo, hazug antikrisztusnak nyilvánult. Annyira tökéletesen alakított, hogy tanítványtársai semmit nem vettek észre³², csak egyedül Jézus látta őt! Példája tehát legyen figyelmeztetés nekünk! Bárcsak leleplezhetné bennünk Isten Szentlelke ezt a Júdási hamisságot, hogy igaz bűnbánatra juthassunk, hogy Urunk és Istenünk az Ő Igéjével, megszentelt menyasszonyaként³³ öltöztethessen fel minket a mi Szerelmes Vőlegényünknek, hogy egyek legyünk Ő vele mostantól fogva mindörökké. Ámen.

életet, amely az Atyánál vala és megjelent nekünk;) Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük nektek, hogy nektek is közösségetek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal. És ezeket azért írjuk nektek, hogy örömetek teljes legyen. 1Ján 1:1 – 4.

³² Máté 26:21 – 25 és Ján 13:23 – 30.

³³ Mert isteni buzgósággal buzgok értetek; hisz eljegyeztelek titeket egy férfúnak, hogy mint szeplőtlen szüzet állítsalak a Krisztus elé. 2Kor 11:2.